

КВІТЕНЬ

1981

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 8 (1098)

Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

СЛАВА ТВОРЧОМУ ТРУДУ!

ПЕРЧАНСЬКА ТРАВНЕВА СПІВАНКА

Перша,
в ногу з Первوماєм,
П'ятирічки йде весна!..
Прапорами розквітає
Наша рідна сторона..
Сонце радісно сміється..
Піднялось нове зело..
Все співає... Навіть Перця
На співанки потягло.

А чому б то й не співати,
Добрі люди, і мені
В цей прекрасний час крилатий,
В дні чудові весняні?!
Чи ж судилось так од роду,
Що мені до співу — зась,
Що в співучого народу
Не співучим я удався?!

Ні, братове, і у Перця
Є на пісню привілей!
Тож сама співанка рветься
Просто з серця — до людей!

До всіх, знаних і не знаних,
Що в майбутнє стелять путь —
Укладають наші плани,
Хліб ростять і сталь кують.

На все добре, на все краще
Ім співанку цю веду..
Слава людям роботящим!
Слава чесному труду!

Хто не любить дармування,
В кого честь і совість є,
Тим — співанка-віншування
І шануваннячко моє!

Всім, кому до серця — справа,
А не «галочка» у звіт, —
Ця співанка нелукава,
Щира шапа ще й — привіт!..

Але я не міг би спати,
Бо на душу взяв би гріх,
Тут забувши «вшанувати»
Ще й клієнтиків своїх.

Хоч вони і різні зовні,
Але спільну мають суть:
В день новий
малошановні
В багажі баласт несуть.

Той — тираду, мов руладу,
Так заверне, що — ай-ай!..
Хоч за плату на естраду
Чоловіка випускай!..
І течуть, течуть красиві
Словеса, слівця, слова;
І у тій словесній зливі
Справа топиться жива...

Той — пером папір скородить,
Не одводячи руки, —
Плодить, плодить, плодить, плодить
Настанови, вказівки.
І летять (аби летіти!),
Мов з-під стріхи горобці,

Канцелярства любі діти —
Легкокрилі папірці!..

Той — поважно так і строго
Возсідає, мов паша;
На параграфи у нього
Вся застебнута душа!
Він — мов брила незборима,
Зупиняє все нове,
Й наче в бога за дверима
За параграфом живе.

Той — узяв собі охоту
Споживать легкий хлібець:
Лиш за явку на роботу
Пхає гроші в гаманець.
Пальцем в носі колунає
Всі ці трудо-вихідні,
Глядь — вже й премію впихає
В гаманець до зарплатні.

Інші ж — раді б в обі жмені
Прихопить, у дві руки —
Чи з державної кишені,
Чи у ближнього ж таки:
Спекулянти, торбохвати,
Липкорукі на хабар —
Кожен лізе щось урвати,
Десять нанюхати «навар»...

Всім байдужим, заскорузлим,
Та іще й отим усім,
У багно душею вгрузлим,
Замість співанки — повім:

Той, хто діла не пильнує,
З кого — лиш на гріш пуття,
Хай для себе не планує
Спокійницького життя!

Тих, що хочуть на дурничку
Сотворить собі едем,
Ми ухопимо за гачку
І до тямі приведем!

Все ми зробим, як годиться:
В нас бо плани — не на рік!
Тим-то «вільна» загриниця
Лютю гавкає в наш бік.

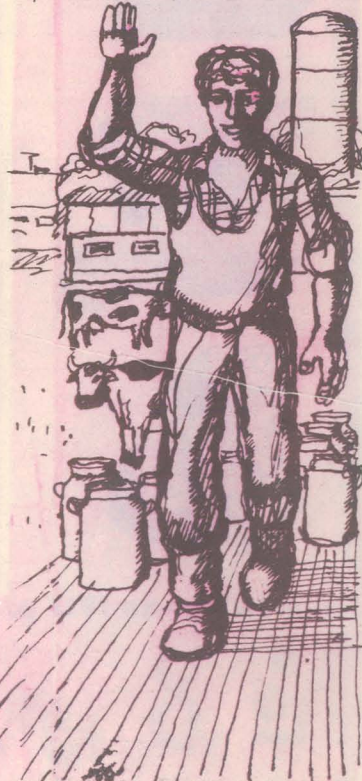
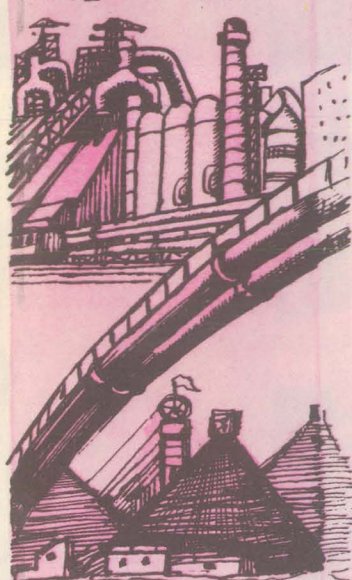
Ворог казиться неситий,
Мов на прив'язі кудлай:
Раз не в силі укусити,
То обгавкаю бодай!

А ми знаємо — не вперше! —
Чим кінчається усе:
Час біжить, собака бреше,
Вітер, сказано ж, — несе!

Ну, а нам — своє робити:
До своєї йти мети,
Із людьми — по-людськи жити,
Рідну землю берегти.

Нам — творити! І, при тому,
Все — доводить до ладу!..
Слава ж люду трудовому!
Слава творчому труду!

Співанку Перця записав
Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ПО-СІМЕЙНОМУ

Святковий репортаж

Він підвісив.

— Вибачайте, але в мене через десять хвилин починається наряд. Мушу йти...

Коли він вийшов, я запитав секретаря парткому шахти Валерія Петровича Кондрашина, яку найхарактернішу рису він міг би відзначити у вдачі бригадира Негруца.

— Це важко, — по паузі зауважив Валерій Петрович. — І все ж коли вже називати якусь одну рису, то, передусім, згадав би про скромність Петра Семеновича.

Отже, скромність. А чи легко бути скромним? Звичайно, дуже легко, коли ти в неповних вісімнадцять років приїжджаєш із села на півдні Вінниччини до Донецька і тебе через такий серйозний недолік, як молодість, не приймають на шахту. І навіть до гірничо-промислової школи, котра готує шахтарів, теж іще не беруть. Тоді мимоволі будеш скромнягою.

А спробуй залишитися скромним, коли ти: а) бригадир комплексної бригади, в якій працює 160 чоловік; б) Герой Соціалістичної Праці; в) член бюро Київського райкому партії Донецька; г) депутат обласної Ради народних депутатів вже третє скликання підряд; д) член республіканського комітету профспілки вугільників; коли тебе обирали делегатом XXV з'їзду Компартії України, а нещодавно ти повернувся з XXVI з'їзду КПРС, куди був делегований комуністами Донеччини. За таких умов, погодьтесь, зберегти скромність не так-то й легко. Петру Семеновичу це вдалося.

І ще одне відразу впадає у вічі навіть людині, котра вперше стрічається з Петром Семеновичем. Це його любов до рідної шахти. Він цієї любові й не приховує.

— Не уявляю собі життя без шахти. На жодну роботу не проміняв би нашої. — Потім, немовби обгрунтовуючи своє твердження, мовить: — Адже шахта дала мені все: улюблену працю, хороший зарібок, і квартиру шахта дала, і сім'ю. В усіх смислах — сім'ю.

Виявляється, коли щойно почав працювати на шахті, запрямував молодого тернопільчанку Марію, котра теж тоді тут працювала, плитовою. (Здогадавшись, що я далеко не найкращий знавець шахтарських термінів, Петро Семенович, не вдаючись у деталі, тлумачить: «Плитова — це людина, від якої залежить подача порожніх вагонеток під вугілля»). От і почав молодий шахтар загравати з шахтарочкою, щоб вона, значить, вагонетки йому своєчасно подавала. І не чувся, як зрозумів, що тягне його до дівчини вже й без тих вагонеток. І побрались. І гарно живуть, впевнено й успішно наближаючись до свого «срібного» весілля. І милуються доньками. Валентиною, котра працює на комсомольській роботі, і Іриною, яка вчиться в політехнічному інституті.

Ну, а щодо сім'ї, про яку співаєтьс в пісні «Шахтери — дружная семья», то вона — ця сім'я — теж славна і дружна. У 1970 році на шахті вперше запровадили на видобутку вугілля механізований комплекс КМ-87. Тоді, власне, й створили комплексну бригаду, яку очолив Петро Негруца. А вже через три роки, за успішне освоєння комплексу й доведення добового навантаження на вибій до двох тисяч тонн, бригадирові П. С. Негруці було присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці. Орденами й медалями нагородили багатьох членів бригади.

Сім'я справді дружна. І живе однією думою: як би дати на-гора побільше вугілля. Це коли сім'я перебуває в лаві. А піднялися на поверхню і вже — хто куди. Віктор Кубаєнко простує в політехнічний інститут, де ачиться на вечірньому відділенні. Здобуває вищу освіту і Петро Кушнар'юв. А Іван Бойченко вчиться в технікумі промавтоматики. Тим часом поважніші віком Дмитро Гусаров і Іван Панченко (їм уже по 46) кожен вільну хвилину використовують, аби посидіти над лункою. А потім розповідають, що зловили отаке-енну рибицу! Гірничий майстер Олексій Шеїн і робітник очисного вибою Юрій Новиков нишпорять по книжкових магазинах у пошуках цікавої книжки. Обидва мають добрі домашні бібліотеки.

Має своє хобі і бригадир. Він — автомандрівник і кінолюбитель. Не любить відпочивати, сидячи на місці. Як тільки надходить відпустка, сідає у власну «Волгу» М-24, бере дружину, кіноапарат (а раніше і дочок, тепер ті старшими стали, нема їм коли у відпустку з батьками їхати), — і майнує собі у Ленінград, чи в Прибалтику, чи в Молдавію.

Коли вже зайшла мова про різноманітні хобі, то вже якось само собою вихопилося в мене: а як воно з тим захопленням... ну, котре поетично називають зеленим змієм. Як, запитав, цю проблему розв'яжете?

— Нема такої проблеми, — пояснив Петро Семенович. — Через те нема проблеми, що нема в бригаді пияків. А пияків нема через те, що це дуже дорого коштує. Уявіть собі, приходить людина на зміну, а від неї, пробачте на слові, тхне. Звісно, в лаву такого не допускають. Пишуть прогул. А це — не багато, не мало — більше половини місячного заробітку пропало. Якщо згадати, що середній місячний зарібок робітника бригади складає десь п'ятсот карбованців, то порахуйте, у що обходиться один прихід на роботу «під газом». Ви погодились би?

— Ні, — кажу. — Справді дорого вато.

— Отож і вони не погоджуються. І нема проблеми.

Потім Петро Семенович нагадує, що в цьому плані ще немало попрацювали кращі, досвідчені робітники бригади, наставники. Такі, як Євген Гнездилов, Іван Гусев. Багато сил віддають вони молоді. А зараз це особливо важливо, бо йде інтенсивне омолодження бригади. Чимало старих майстрів пішло на заслужений відпочинок. А від наставника, ой, як багато залежить! Це Негруца знає із власного досвіду. Прийшов колись у бригаду з професійно-технічного училища один молодик, котрий там так хвацько себе поведив, що його навіть не атестували. І це, уявіть собі, в училищі, де прагнуть всіх атестувати, інакше браком у роботі вважається. Ну, не атестували, а далі тримати в училищі не можуть. І прислали хлопця в бригаду Петра Семеновича. Результат: минуло кілька років — і вийшов з хлопця чудовий робітник, комбайнер, нагороджений недавно орденом.

— Як же ви працювали з ним?

— Як? Не знаю. Просто жили однією сім'єю, просто працювали. Навче само собою так вийшло. По-сімейному...

Гарно і просто сказано.

Але ж ми добре знаємо, що в житті само собою мало що робиться.

О. КРУКОВЕЦЬ.

м. Донецьк.

Шахта імені О. Ф. Засядька.

Кат чілійського народу Піночет хвалькувато заявив, що він знищить марксизм.

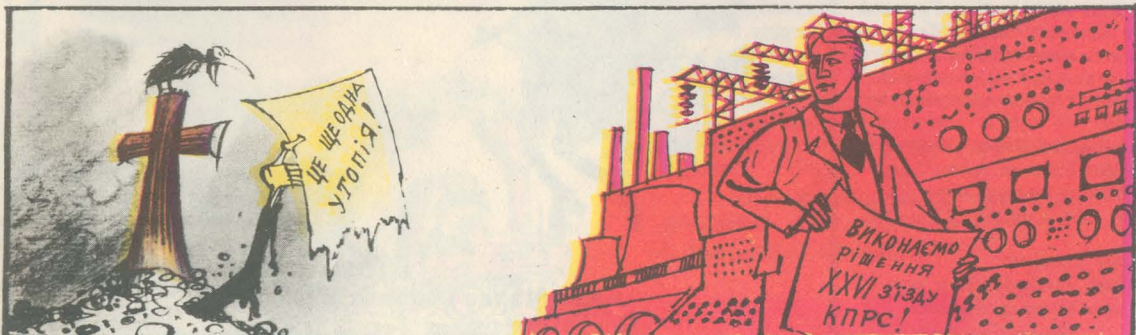
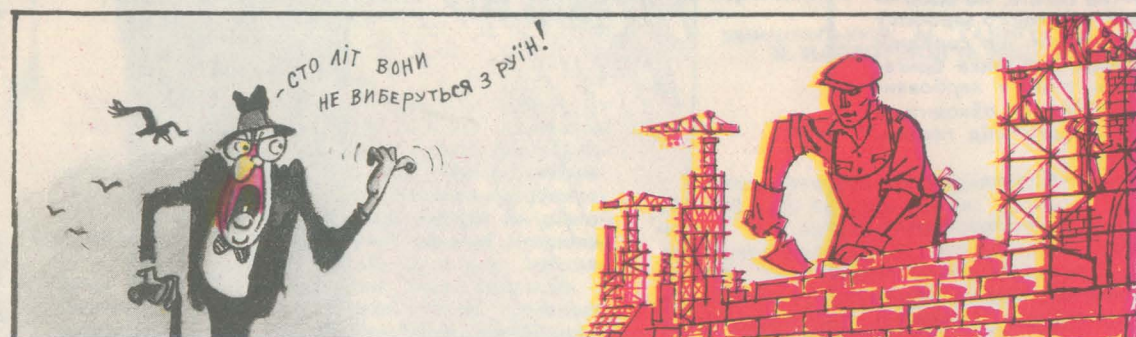
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Карл Маркс і карлик Піночет.

«Скільки разів за цей час нам передрікали неминучий провал. Скільки разів нас намагалися примусити відмовитись від намічених цілей. Скільки разів наші противники намагалися запевняти нас у тому, що ми помиляємось, що шлях наш невірний...
І що ж? — Про більшість цих людей давно вже забули. А соціалізм живий!»
Л. І. БРЕЖНЕВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

КОЛІНКОРТ

Ще і небо не сіріє,
І кругом панує сон,
Та в роботу, як в стихію,
Порина Хома Заслон.

Бо не може без роботи,
Хоч на пенсії давно.
Підмітять, рубать, полоти:
Де трудиться — все одно!

І хоча в селі отому
У повазі дід Хома,
Звує старого, всім відомо,
Колінкортом жартома.

Що за слово чудернацьке?
Де почуте і чиє?
Тільки ним він завжди хвацько
Мові перцю додає.

Як запросять на гостину,
Першу чарку спорожня —
І давай у ту ж хвилину
Про Мілорда, про коня:

«Був у мене, значить, брацця,
В громадянську кінь-вогонь:
Сам любив стрілою мчатися;
Ех, Мілорда не підгонь!

Не чека, було, команди —
Жме на ворога Мілорд.
Рознесемо білу банду —
І порядок. Колінкорт!»

Вип'є другу, бадьористо
Забалакає хутчій:
«Бив я, брацця, і фашиста,
Ось, як зараз, бачу бій:

Не вщухає канонада,
Лізуть «тигри» кожну мить.
Вже аж плавиться гармата,
На мені усе горить.

Ставлю «тиграм» тим «печатки»:
В лоб вціляю чи у борт.
Розстроїв їх два десятки.
Есть, порядок. Колінкорт!»

А як третю дід подужа,
Глянуть люди: ну, козак!
Червоніє, ніби ружа,
І продовжує отак:

«Нищив погань без упину!..
А заключний свій акорд
Розрядив я по Берліну.
Перемога! Колінкорт!»

Наче струни, в діда жили,
Гнів розпалює його:
«Ще хвата у мене сили:
Є ще порох — о-го-го!»

Та як стукне кулачищем!
Аж луна медалей дзвін:
За Москву, Кавказ, а нижче —
За Варшаву, за Берлін!

Отакої дід закваки:
Все при ділі — не дрима.
Він — реальний, не із казки —
Колінкорт — Заслон Хома!

Петро ПІДКОВА.

ЛИСТ У КАНАДУ

КАНАДІЙСЬКОМУ СЕНАТОРОВІ ПАНУ ЮЗИКУ У ВЛАСНІ ДЕРЖАВНІ РУКИ

Моспане Юзику!

Хай вам там у Канаді файненько мається, будеться та не словоблудиться, як кажуть на нашій славній Україні, звідкіль походять і ваші батьки, котрих горе і злидні загнали у давні ліхи часи на заоканські землі шукати кращої долі.

Повірте мені, ясний моспане, що я дуже не хотів вам писати цього листа. Просто не хотілося, повірте, доброго весняного настрою собі псувати. Повірте, ще раз прошу вас, що коли пишеш подібні неполюбівні послання, та ще, вибачте на слові, таким троглодитам антирадянщини, як ви, моспане сенаторе, то навіть у загартованого нашого брата сатирика, котрому на роду написано завжди мати діло з усякою нечистою силою, на душі твориться щось таке канудне, таке гідке, наче тобі за пазуху хтось холодних жаб накидав.

Може б я і махнув на вас і ваш крикливий виступ рукою, керуючись мудрою українською приповідкою — хай співає, вона довга, — та вчора вранці заходить до мене мій сусід — ветеран славної гвардії кінських арсенальців Петро Степанович Дудко, батька якого — теж робітника-арсенальця, у 1918 році петлюрівці розстріляли за участь у січневому збройному повстанні проти петлюрівської Директорії, і каже мені:

— Чули?

— А що, Петре Степановичу, я мав почути?

— Та випадково почув, як передавали з-за «угра» (так у нас прозвали люди ворожі закордонні радіоголоси — Ф. М.), що в Канаді, у їхньому парламенті, чи сенаті, не скажу вже точно, влаштували ревисько-поминки по Директорії. Бачте — згадала баба дівера, що хороший був.

А найбільше варіякав на тому збіговиську якийсь їхній сенатор Юзик, і, нічтоже сумняшся, як той казав, доваріякався до того, що запевняв, ніби ми тут спимо, а Директорію бачимо, ждемо її не діждемося, бо вона, бачте, принесла українцям таку високу демократію, таку розпрекрасну свободу, яка нині є лише в Канаді. Ну, рай небесний та й годі. Живи і радуйся, живи і радуйся! Цей сенатор запевняв, що й за упокій душі Петлюри ми ревню молимося денно й нічно. Того самого Петлюри, того «лицаря», котрий розстрілами, шибеницями, шомполами й масовими погромами утверджував у містах і селах України «свободу» й «демократію», проголошену Директорією, тією самою, про яку колись співали:

У вагоні Директорія,
Під вагоном — територія.

Ну, а потім, як писав наш славнозвісний Остап Вишня, дуже швидко не стало ні території, ні Директорії!

— Я розумію, що писати таким панкам-варкалам — не мед їсти, але ви наберіться терпцю і все-таки напишіть. Напишіть, хай той пан Юзик приїде до нас на Україну, ну хоча б у наш славний Київ та нехай завітає хоча б на наш «Арсенал» і спитає: «А чи не хочете ви, шановні добродію, щоб вами знову правувала богопомазана демократична Директорія?»

Ми б йому розказали, як арсенальські пролетарі — а це такі історія — відповіли на подібне запитання ще шістьдесят три роки тому, як вони били і в хвіст, і в гриву і «демократичну» Директорію, і її петлюрівсько-куркульське воїнство. Але запевніть того Юзика, що бити ми його не збираємося,

навіть пальцем не зачепимо. Ми люди виховані й лежачих не б'ємо. Ну, може, по старій робітничій традиції посадимо в тачку, та під дружний освист прокатаємо до заводської прохідної. Може, ці «сучористи» проводи хоч трошки протруть йому мізки, може, хоч трохи йому заціплять.

Я запевнив, файнний моспане Юзику, свого сусіда Петра Степановича, що українські буржуазні націоналісти не з теї глини ліплені і не тим ликом шиті, щоб їм чимось можна було протерти мізки, щоб їм чимсь можна було заткнути луджену антирадянську пельку. Для них не існує ні реальних фактів, ні історичних уроків, ні правди життя. Давно відомо, що сліпа злоба буває ще більш жалюгідною і нищою духом, ніж непрорідна глупота. А лютої, я б сказав, скаженої, антирадянської злоби вам не позичати. Саме вона — люта антирадянська злоба — це і є та піч, від якої ви ведете свій холеричний, жалюгідний, свій сміхотворний націоналістичний танок ось уже друге півстоліття.

Ось і ви, файнний моспаночку, будучи вже добре підтоптаним — вам уже, слава богу, 68-й годок накручує на спідометрі машина життя, а ви й не збираєтесь, по всьому видно, злезити з антирадянської шкапи. Вона ця, шкапа, вже до того заїжджена, вже до того хирлява, вона так уже гримкотить сухими своїми ребрами, так уже сопє й задихається, що ось-ось складе свої старечі кістки на скотомогильнику історії, а ви й не думаєте злезити з неї. Еге ж, де там злезити! Еге ж, дивіться, мовляв, який я козарлюга, який я бойовик! Я ще покажу цим радянцям, най його шляк трафить, де Макар телят пасе!

У цьому зайвий раз переконую мене ваш войничий виступ на поминках усопшої в бозі Директорії.

Повірте мені на чеснім слові, моспане Юзику, повірте, грізний канадійський сенаторе, що всі ва-

ші антирадянські варіякання, всі ваші погрози радянському українському народові, як той казав, до Феньки. Не такі, як ви, його не раз уже страхали, а що з того вийшло? Отож не сходите даром паром, моспане Юзику!

Трошки вище я згадав про вашу антирадянську шкапу, а хочу закінчити цього листа сивим волом, вірніше волячою шкурою. В давню давнину великою популярністю користувалася на Україні народна притча про бідного Кирика й зажерливого попа. Довідався цей попик, що в Кирика завелися гроші, і йому до різачки біля пупа захотілося поцупити Кириків капітал. От зарізав він вола, здер із нього шкуру й кожної ночі, нап'ялюючи її на себе замість ряс, ходив лякати Кирика. Все сподівався, що той перепудиться такого страховидла й піп прибере чужі грошки. Лякав, лякав піп Кирика, а Кирик так і не злякався. Зате піп вскочив у страшну халепу. Волова шкура стала його вічним супутником. У притчі так і сказано:

Бо волова шкура та до його тіла

Приросла, пристала, гейби прикипіла.

Тож зважте хоч на цю притчу, моспане Юзику. Не здумайте лякати нас ще й на такий манір, як хотів злякати той старосвітський батюшка Кирика. Уявляєте собі — візьме та й приросте, пристане воляча шкура й до вашого старечого тіла. А який же це, вибачте на слові, сенатор у волячій шкурі, з рогами, з довгим хвостом! Це вже, на мій погляд, карикатура з натури, опудало на вгороді, щоб горобців лякати.

Отже, ще раз кажу: не сходите даром паром! А нам своє робить. Будувати нове, радісне життя, рости і процвітати на радість і щастя нинішніх і грядущих поколінь радянського народу!

От по цій мові й будьте здорові!

Федір МАКІВЧУК.

НАРІКАНЬ НЕ БУДЕ

ВОРОШИЛІВГРАДСЬКА область. [Кор. ТАП]. «Нам нерегулярно доставляється кореспонденція. Буває, приносить листоноша газети за кілька днів, а вони і в поштову скриньку не вміщуються», — поскаржилися Телеграфному Агентству Перця жителі с. Вовесівки Кременського району.

— Найближчим часом, — запевнили кореспондента ТАП зв'язківці, — ми забезпечимо усіх вовесівських адресатів такими поштовими скриньками, в які можна буде класти кореспонденцію не те, що за кілька днів,

а навіть за кілька тижнів. Сподіваємося, після цього нарікань не буде.

ФУНДАМЕНТАЛЬНА СПОРУДА

ВІННИЦЬКА область. [Кор. ТАП]. Дванадцятий рік ведеться будівництво клубу в с. Супрункові Кам'янець-Подільського району. «Це у нас фундаментальна споруда!» — похвалилося кореспондентів ТАП правління колгоспу ім. Щорса. «Називають її так, бо за дванадцять років тут побудовано тільки фундамент», — уточнила молодь села.

НЕХАЙ СКАРЖИТЬСЯ

КІРОВОГРАДСЬКА область. [Кор. ТАП]. Куди тільки не скаржився жи-

тель селища Олександрівки Я. І. Стеценко на працівників місцевого універмагу, культури, магазину господарчих товарів, які сотнями кілограмів вивозять на звалище обгортковий папір. Газета «Советская торговля» навіть замітку з цього приводу надрукувала. А торговельники — нуль уваги.

— Ми спеціально не реагуємо на критику Я. І. Стеценка, — пояснили вони кореспондентів ТАП. — Нехай скаржиться. І чим частіше, тим краще. Ми тоді матимемо більше підстав і його звинуватити у тому, що, пишучи скарги, він теж не береже папір.

телеграфне
агентство
ПЕРЦЯ

ПРИГОВИ НА ЛОВІ ПРИРОДИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

З вилазки.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А у нас не курять.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

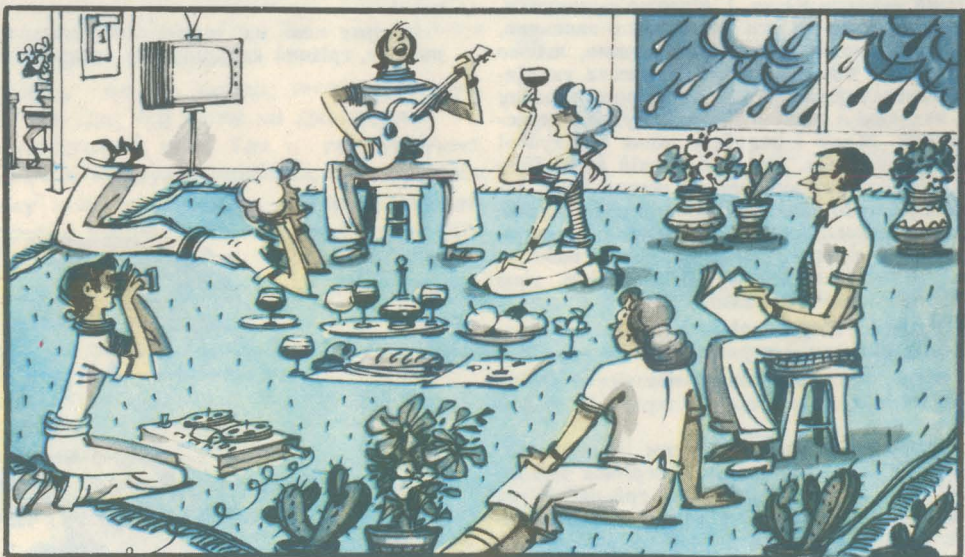
— У піжмурки ви, Іваного, грати не будете! Вас і так не завжди побачиш на роботі.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Дома теж можна непогано влаштувати маївку.

Мал. А. БОРДУНІСА

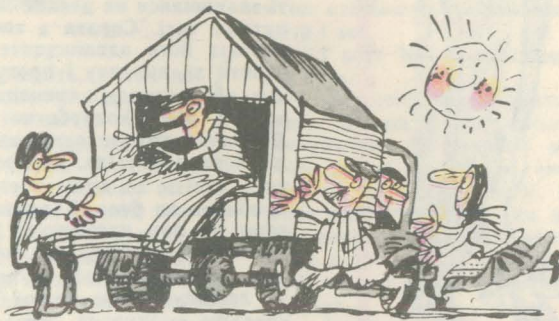
— Ну, хто там ще?! От публіка — навіть тут не дадуть спокійно посидіти!

Водії автотранспортного підприємства Київської облспоживспілки Заїкін та Каревський вирішили збути крадене. Вони зупинили на околиці села машину, вщерть наповнену листами дюралюмінію, і запропонували першому стрічному: — Чудове покриття для хати! Дах буде, мов лялечка! Стоятиме тисячу років! За півціни продаємо!

Перший стрічний з подивом зиркнув на водіїв, підозріло оглянув те, що пропонувалося.

кажуть, подекуди ще трапляються любителі «лівового» товару. Тому і картинка, змальована на початку розповіді, насправді виглядала дещо інакше. Тобто антураж був той самий: околиця села Пальчики Бахмацького району Чернігівської області, машина, вщерть навантажена дюралюмінієм. І люди юрмилися біля машини. І справді вигукували щось, але, на жаль, не ті фрази, які ми їм хотіли б приписати.

Наприклад, тітка Олена, а за паспортом Оле-

ЗА ПІВЦІНИ

— Так це ж метал, з якого літаки роблять? — виявив він свою ерудицію.

— Правильно, і твоя хата сяятиме, мов крило літака, усім на заздрість, — заохочували його злодії.

— Та-а-ак! — філософськи почував потилицю чоловік і запитально глянув на односельчан, які збиралися біля машини.

— Але я не чула, щоб цим, як його, алюмінієм дах покривали, — зауважила тітка Олена.

— А я і в продажу такого не бачив, — розважливо докинув Михайло Іванович.

— Мабуть, крадене, — висловив хтось припущення.

І тут зчинився такий гвалт, що водії позадукали до машини.

— Треба дільничного гукнути! Ач які знайшлися! Крадене здумали нам збувати!

За злодіями тільки загуло. Вони вже летіли в інше село...

Звичайно, можна домалювати логічний кінець цієї зворушливої історії. І в другому, і в третьому, і в четвертому селах на злодіїв чекав такий самий або майже такий самий прийом. Морально спустошені, фізично знесилені, в страшних муках каяття, вони вирішили повернутися на підприємство і віддати назад крадене...

Прочитавши ці рядки, читачі скептично посміхнуться. Мовляв, отак ми й повірили — злодії крадене повернули! А скажіть, шановні читачі, що було б робити злодіям, якби ніхто в них не купував краденого? Мабуть, сумно стало б їм жити на світі і довелося, хоч-не-хоч, перекваліфікуватися на порядних людей. Проте, як іноді

на Анатоліївна Завадко, зовсім не висловлювала сумнівів щодо походження привезеного дюралюмінію. Вона нахапала собі найбільшу кількість листів і покрила ними не лише дах, а навіть оббила стіни хати. А мудрий Михайло Іванович — теж цілком реальна особа на прізвище Дуцина. Тільки насправді він і не збирався гудити крадіїв. Натомість він завзято торгувався з ними, поки не виторгував собі той дюралюміній усього за тисячу карбованців...

Жителі села Обмачево теж добре торгувалися з крадіями. Скажімо, Андріяко О. К. придбала в них 39 листів дюралюмінію вдвічі дешевше державної ціни. Брагинець М. І. за 24 металеві листи замість тисячі з гаком карбованців заплатив лише шістьсот. Поталанило також Башуку Г. Д., Шовгуну С. А., Пастушенку М. Т. Таке щастя привалило! Дюралюміній за безцінь вторгували. Та найкраще за всіх умів торгуватися житель селища Батурин Мовлян М. О. Сорок листів вартістю близько трьох тисяч він купив за якихось 960 карбованців...

Мабуть, не варто втомлювати читача переліком усіх тих, хто купував крадений дюралюміній. Досить сказати, що злодії збули тільки в селах Бахмацького району краденого металу на суму 200 тисяч карбованців! Ним покривали дахи, з нього робили паркані, ним оздоблювали стіни хат. І ні в кого з власників тих унікальних дахів, парканів, стін не шкребло на душі, нікого не гризло сумління, що вони — співучасники злочину.

Хто і коли чув, щоб злодій хвалявся своїми «подвигами»? Мовляв, поцупив таку шубку!

Або — витягнув такий годинник! А чомусь іноді наші добropорядні знайомі вважають для себе навіть престижним похвалитися тим, що купили щасливим випадком:

— Уявляєш, жажливо повезло — за півціни придбав новенький, ще фарбою пахне, магнітофончик! Хоч і без паспорта, зате працює, як звір!

— Не повіриш, поталанило винятково — зовсім дешево відхопив дві раковини! Хлопець з будови запропонував!

— Як ти гадаєш, скільки я заплатив одному типові за тридцять талонів на бензин?

Звичайно ніхто не відгадає, бо ціна справді мізерна. Бо той, хто продає крадене, поспішає збути «лівий» товар, — як правило, поступається...

А ми продовжуємо вести з нашим знайомим таку собі світську бесіду, наче нічого не сталося, наче оті «хвальки» не є за нашими законами співучасниками злочину.

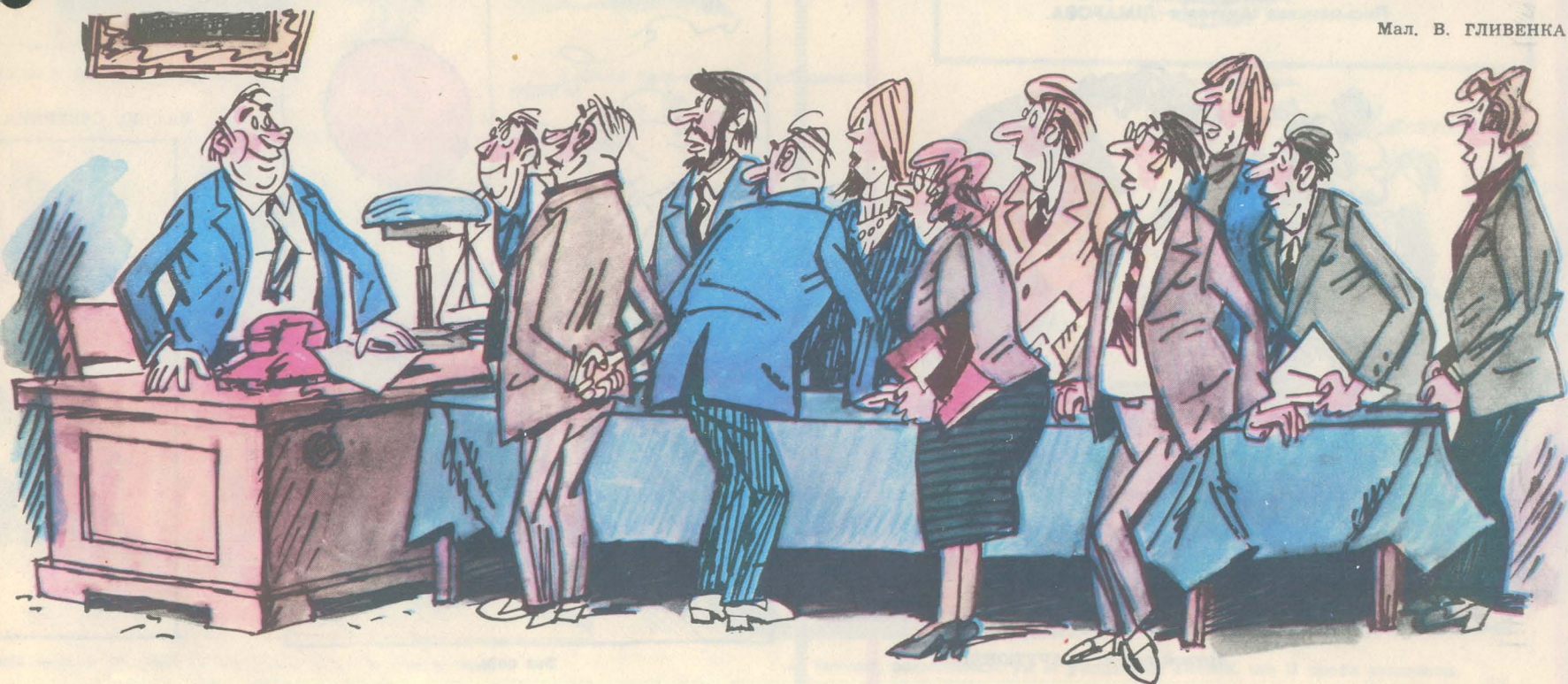
І дивна річ, якщо хтось із жителів вищезазначених сіл, приміром, украде у сусіда курку, йому і його нащадкам згадуватимуть це аж до сьомого коліна. А зайти з хлібом і сіллю в хату, побудовану з краденого будівельного матеріалу, вважається цілком нормальним. Бо, мовляв, не сам же господар крав. А те, що він купував крадене, — то про це на дошках чи там цеглині не написано.

Звичайно, на цеглині чи дошці не стоїть тавро «украдене». І ті, що збувають товари, не сповіщають про це через мегафон. Але переважна більшість тих, хто купує, чудово здогадується про джерело подібної комерції. Та їх часом так засліплює перспектива легкого збагачення, що вони подальше відкидають оті здогадки. Навіть якщо здогадки підтверджуються назвою заводу-виготовлювача і його адресою. Як це було з вищезгаданим дюралюмінієм. На кожному листі, крім адреси підприємства, було визначено навіть номер партії дюралю.

І при цьому при всьому ніхто не потрудився поставити під сумнів законність подібної операції. До отих «ніхто», на жаль, належить не тільки громадськість, а й цілком офіційні органи, що покликані боротися з правопорушеннями. Бо, щодня проходячи повз оті блискучі хати і паркані, не треба бути особливими мудрагелями, щоб зрозуміти: подібний будівельний матеріал в сусідній крамниці, навіть у спеціалізованому госпмазі не продається.

Ми активно боремося з розкрадачами соціалістичної власності. Терпляче виховуємо, суворо караємо. І дивуємось, що й досі розкрадачі, носії страшного зла, не вимерли, мов мамонти. І при цьому прямо чи побічно потураємо тим, хто, власне, стимулює крадіжки, — любителів погріти руки на «лівому» товарі, потураємо своїм лібералізмом. Забуваючи при цьому, що саме вони і породжують злочинство.

М. МАЙБОЖЕНКО,
член Київського міського суду.
Ю. ПРОКОПЕНКО.

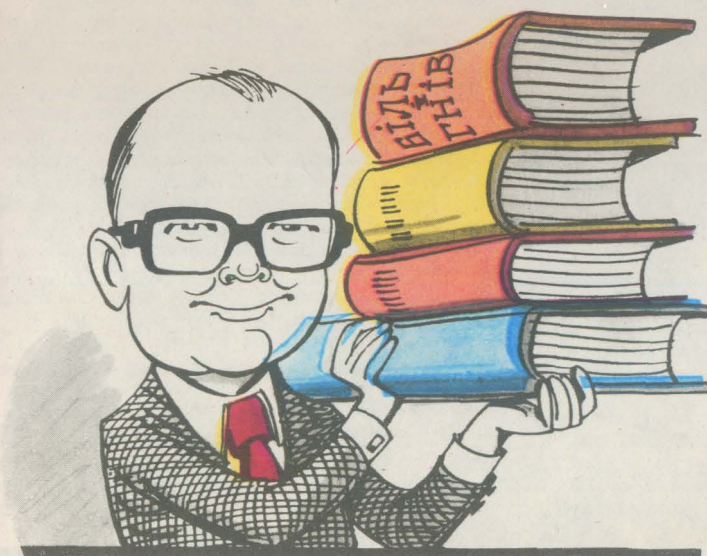

— Тепер, я сподіваюся, ми не будемо засиджуватись.

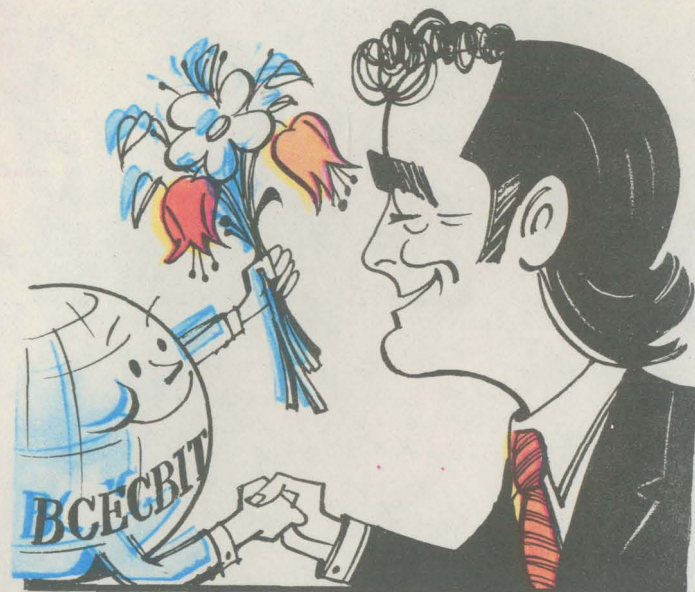
ПОЗДОРОВЛЯЄМО НОВИХ ЛАУРЕАТІВ
ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ УРСР
ІМЕНІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Народну артистку СРСР Аду РОГОВЦЕВУ.

Письменника Анатолія ДІМАРОВА.

Письменника Віталія КОРОТИЧА.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Трое стояли с кувалдами в руках і цмулили пиво. Пиво мало яскраво виражений колір помий, бо присмачили вони його пляшкою вермуту: на горілку грошей не вистачало. До того ж, був ранок, а хіба люди, що себе поважають, починають день з горілки?

Говорили про те, про се, а в основному про неприємності. Говорили в основному двоє, третій лише підтакував, бо всі його подібні неприємності залишилися на деякий період у минулому часі. Справа в тому, що позавчора його дванадцять вигнали з роботи за п'ятику і прогули, і перш ніж підшукувати тринадцять місце роботи, він безтурботно кейфував. Проблема трудовлаштування не дуже його непокоїла, бо коли розібратися навіть не дуже тверезо, ніякої проблеми не було. Хвалити бога, живемо не при проклятому капіталізмі, що таке безробіття, не знаємо, не людина мусить шукати роботу, а робота людину. Отож можна було з насолодою смакувати пиво помийного кольору і з патриціанською зверхністю ставитися до клопотів, які непокоїли його колег.

— Котра година? — запитав один із тих двох, які поки що на законних підставах могли вважати себе трудящими людьми.

«Патрицій», який з невідомих причин (і сам дивувався) досі не пропив годинника, закотив вишуканим жестом рукав:

— Десять хвилин на десяту.

— Ну, мій бригадир розгавкається, ну, розгавкається! Зараз почне виступати: «Прогун! Запізнення! Тру-

дова дисципліна!» Словом: «в грецьком залі, в грецьком залі», як Райкін казав. Отож, ще по черепушці і врозскі. До вечора. А то ще премії позбавлять.

— Не мають права, — з юридичним апломбом зауважив «патрицій».

— Правильно, не мають права, — підтримав його третій з цієї джентльменської компанії.

— От ти, Петю, кажеш, що твоє начальство лається. А наш садист, начальник цеху, коли б лаявся, я б тую лайку як музику слухав, а то взяв жакливу моду вимагати пояснювальну записку кожного разу, як запізнився чи прогулявся. І що найстрашніше, не кричить, не лається, а люб'язно так: «А тепер сідайте і пишіть пояснювальну записку!» Відмовляється, я, мовляв, завтра принесу, дома напишу. Служати нічого не хоче: сідай прямо в цеху і пиши. Іншим разом до кінця зміни пишемо.

— Під час роботи?

— А то! Бракувало тільки, щоб я в обідню перерву писав чи після ро-

боти. Що я — школяр, якого за невиконання домашнього завдання без обіду залишили? Сідаю і під час роботи пишу. Правда, є такі, що бурчать: «Ми за нього вкалуємо, а він письменником заделався!»

— Люди бувають різні, на всіх не вводиш, — філософськи сказав «патрицій».

— І що ж ти пишеш? — поцікавився той, которого просто лаяли, не вимагаючи від нього ніяких пояснювальних записок.

— Та різне пишу. День на день не переходить. Сьогодні одне, завтра друге, післязавтра третє. Спершу, пока руки не набив, аж чуб свердлом стане, мушки в очах літають, поки напишеш. А згодом вигавкався. Яку хочеш напишу, ще й іншому продиктую. Не за так, звичайно. За спасибі тато маму не цілує. Моя такса: сто грам і сміх.

— І це по-божеському, — сказав той, якого просто лаяли, не вимагаючи від нього пояснювальних записок.

— А то! Є такі тупі, що двох слів

докупи зв'язати не вміють, у них не пояснювальна записка виходить, а чорті й що. Такий і півлітра не пошкодує, щоб тільки йому пояснювальну записку продиктували. Повірите, у нас іншим разом, в основному після полудни, прогресивки, премії, після свят і вихідних, не один над тими пояснювальними записками креч. Я колись теж кречав. Іншим разом думав собі: краще б мене прогресивки позбавили, ніж оце пріти над папером.

— Не мають права, — переконано сказав «патрицій».

— А то! Тільки тепер, кажу ж, так руку набив, що мені пояснювальну записку написати, однаково, що цей кучоль випити.

— Що ж ти пишеш?

— Як коли. Коли до чого натхнення. Можна хоча б так... — він заплющив очі і почав шпарити як по писаному: — Я, такий-то, такого-то числа, такого-то місяця, такого-то року. Їхав вранці на роботу автобусом, маршрутом таким-то, номер ав-

тобуса такий-то. Автобус обламався о такий-то годині, стільки-то хвилин, на такий-то вулиці. В цей час у нього врізався такий-то автомобіль (можна писати «Москвич», можна «Жигулі», можна «Запорожець», все одно перевіряти ніхто не буде), і такий-то автоінспектор, який о такий-то годині, стільки-то хвилин прибув на таку-то вулицю, на місце пригоди, записав мене у свідки. Поки я свідчив минуло стільки-то часу, внаслідок чого, я на стільки-то запізнився. Підпис, дата і все.

— І все? Ну, а от, скажімо, запах від тебе?

— Ну, коли запах занюхав, то на запах окрема пояснювальна записка помагається. Як правило, я пишу, що коли давав свідчення автоінспекторові на холодному вітрі, від того у мене розболівся зуб (я й дупло в зубі показую), зубного лікаря на місці не виявилось, а медсестра поклатла мені на зуб ватки із спиртом. Звідти й запах.

— І не перевіряє?

— Та ти що! Хіба у нього часу вистачить щодня цілу купу пояснювальних записок перевіряти? Він їх збирає і акуратенько так у спеціальну течку складає. Він і читати їх не встигає, не те, що перевіряти. І коли б у мене звиняча совість була, то я б кожного дня одне і те саме писав. Так дехто й робить. Але мені самому нецікаво. Що цікавого — щодня брехати, ніби твій автобус у аварію вскочив? От одного дня я пишу, що автобус обламався, другого дня, що бабуся через вулицю переводив, вона ж знепритомніла, беркицьнула-

ся на тротуар, довелося швидко допомогти викликати, третього дня, що мене в школу викликали...

— А хіба...
— А звідки він знає, що мій Тольок тільки-но в дитсадок пішов? Знову ж такі, пояснювальні записки, котрі на запах, окремі, я теж різноманітні. Одного дня — зуб, другого дня — горло, мовляв, полоскання на спирту виписали, третього дня чесно зізнаюся, що жіничного брата проводжав.

— А хіба...

— Та немає в моєй жінки ніякого брата! Це я в тому розумінні чесно, що так і пишу: змушений був випити на вокзалі. Мовляв, десять років не бачилися, а тепер він так далеко звербувався, що ще десять не побачимось, мусив я випити чи ні? Ну, ще я йому на словах пояснюю, бо совість маю, а що я там пишу, він однаково не читає. Я б там взагалі міг би, як у букварі, написати: «Мама мила Маню». І то б зійшло з рук. Ну, ще по кучлику і врозскі. Тебе лаятимуть, мені від пояснювальної не відкрутитися...

— Ех, немає чим присмачити!

— Нічого! Увечері все оформимо, сьогодні нам прогресивку дають!

...Через кілька годин зустрілися на тому ж місці:

— Ну, що ти сьогодні писав?

— А я сьогодні не писав. Моєму начальнику цеху не до нас було. Він сам писав. Від нього зажадали письмових пояснень: чому в нашому цеху такий високий процент прогулів.

Ну, хто в гастроном злітає?

Микола БІЛКУН.

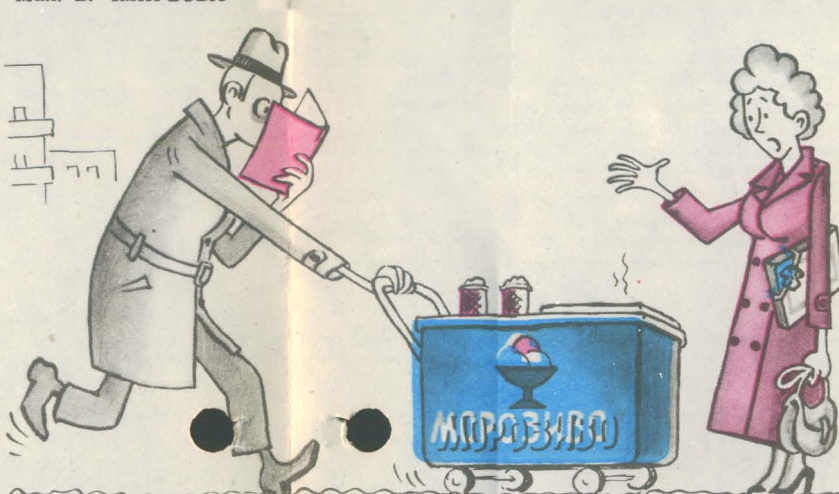

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

Без слів.

Мал. В. ЧМІРЬОВА

— Господи, а де ж коляска з сином?!

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

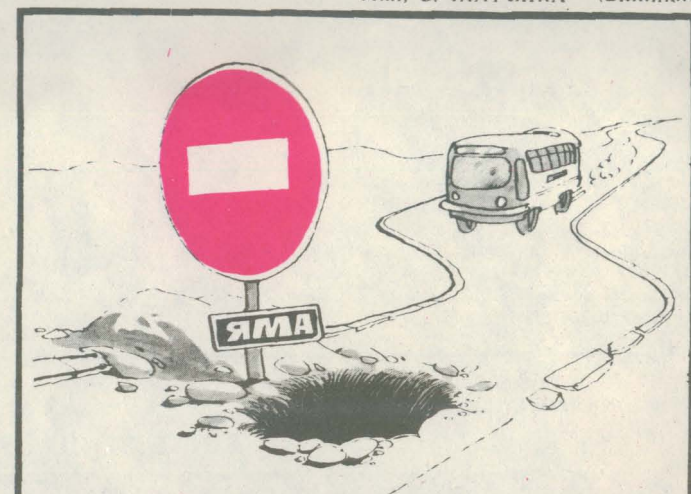
— Ми з татком нашкодили. Він випив усе вино, а я з'їв увесь торт.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

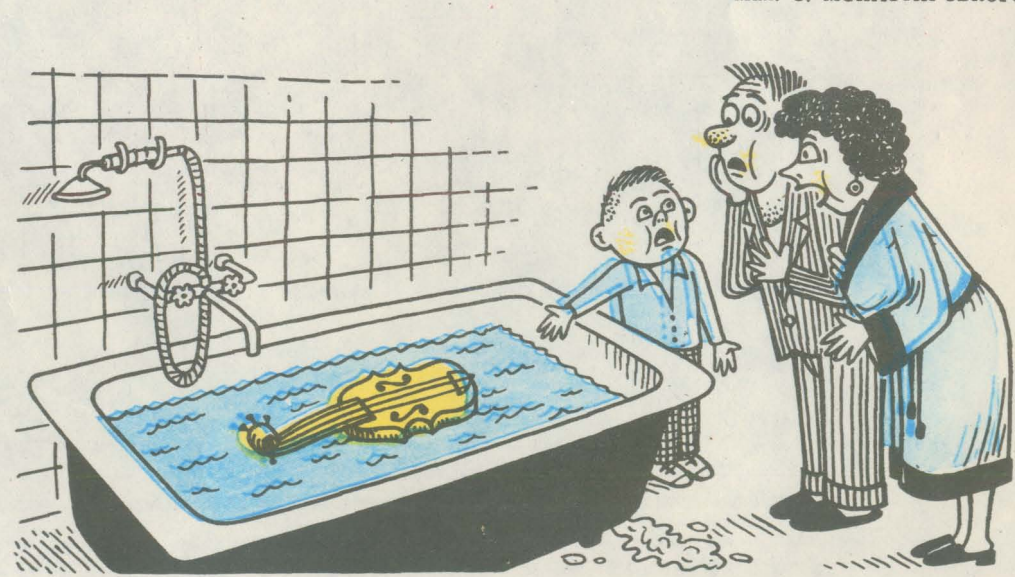
— І довго ти в пішаках збираєшся ходити!

Мал. В. ПЕТРЕНКА (Вінниця)

Вжили заходів.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Татусю, заспокойся. Ти ж учора сам сідав, що її треба замочити.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

БУЛО Б ТОЧНІШЕ...

Не рік та й не два існує на білому світі така собі організація Інтерпол — міжнародне об'єднання поліцейських служб капіталістичних країн. Свого часу вона була досить спритною — не давала спокою усіляким карним злочинцям, які, замітаючи за собою сліди, переховувалися то в одній, то в другій країні.

Тепер не ті часи настали — злочинність усе догори підскакує, а Інтерпол ніяк за нею не встигає. І то не тільки тому, що злочинці спритнішими стали. Є й інша причина: не до карних злочинців тепер Інтерполу, є в нього інші турботи. А які саме, стало відомо ширшій громадськості після однієї наради в Лондоні.

З'їхалися були туди майстри поліцейської служби аж із 17 країн. З'їхалися, як зазначалося в програмі тієї наради, щоб обмінятися досвідом.

Ви, либонь, гадаєте, що йшлося про досвід боротьби з банківськими грабінниками, з викрадачами дітей, із гвалтівниками та вбивцями, з

торговцями наркотиками, викрадачами музейних цінностей, з... Та годі й перерахувати усіх можливих клієнтів Інтерполу! А, врешті, й перерахувати їх тут не треба. Бо, виявляється, йшлося в Лондоні на нараді зовсім не про них. Йшлося про досвід «контролю над демонстраціями та іншими заворушеннями».

У центрі уваги був виступ представника Сполучених Штатів, хоча офіційно ця країна й не брала участі в лондонській нараді.

Переказують, що часу на тій зустрічі марно не гаяли — не тільки поговорили, а й виробили спеціальні рекомендації, як боротися із тими «зворушеннями». Тепер ті рекомендації вивчають для практичного вжитку в усіх країнах, що входять до Інтерполу.

А втім, назва — Інтерпол, здається, вже застаріла: з огляду на теперішню практику цієї організації точніше було б називати її Інтержандармом. Саме таку назву пропонує англійська газета «Морнінг стар». І має цілковиту рацію.

І сміх, і гір

ДО ПИТАННЯ ПРО КЕРІВНИЦТВО

Свого часу співпрацівниця американського журналу «Макколз» автор політичних репортажів Міра Макферсон у заголовок однієї із своїх статей винесла запитання: чи справді Розалін Картер керує державою? І, либонь, не безпідставно. Беручи в дружину тодішнього президента інтерв'ю, журналістка поцікавилася, чи мала вона якесь відношення до звільнення з посади Джозефа Каліфано — одного з видних членів адміністрації Картера. На це президентова дружина сказала: «Взагалі то не я прийняла це рішення. Я дозволила Джиммі прийняти це рішення».

ЗАКОННА ЦІКАВІСТЬ

Якось, перед американцями виступаючи, південноафриканський міністр із питань співробітництва і розвитку Пітер Коорнгоф заявив, що в ПАР «апартеїд — мертвий», чим здивував навіть своїх, звиклих до подібних словесних викрутасів, колег. Та коли колеги хихикнули тільки подумки, то противники не змовчали. Зокрема, генеральний секретар Ради церков ПАР єпископ Десмонд Туту цілком резонно зауважив: «Якщо апартеїд мертвий, то, будь ласка, запросіть мене на похорон: я хочу побачити труп».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

З ПОЇЗДКИ ПО СРСР

— Шеф, по-моєму, в Радянському Союзі винайшли машину часу.
— З чого ви взяли?
— Багато робітників у них уже виконують план вісімдесят другого року.

ГУМОРЕСКА

На Андрія Васильовича Ступака написали анонімку.

— Ось вам, будь ласка! — прочитавши, директор передав її голові завкому. — Існують же ще люди! Дурниці! Абсолютна дурниця! Все це вигадки. Вірити і на шельг цій писульці не можна!

— Безумовно. Хтось заздрить Андрію Васильовичу, от і вирішив забруднити людину, — сердито похитав головою голова завкому. — Тільки він не врахував ситуацію.

— Та я Васильовича двадцять років знаю! — обурено вигукнув начальник цеху, дочитуючи останні слова анонімки. — Винятково порядна людина!

— От і вирішили, — підбив підсумок директор. — Оскільки ж сигнал надійшов, заради формальності треба викликати самого Ступака. Поговоримо. Обмізкуємо. Тим самим покладаємо край цій брудній писанині.

На виклик керівництва Андрій Васильович з'явився негайно.

— Тут ось на вас анонімка прийшла. Звинувачують бозна у чому. У зловживанні службовим становищем. Начебто ви, коли наш завод одержав вагон шиферу, пустили його наліво.

— Товаришу директор, — зблід Ступак. — Я до цього шиферу ніякого відношення не мав. І прибув він тоді, коли я у відражденні був.

— Вірно, вірно. Я пам'ятаю, — заспокоїв його голова завкому. — Чиясь брудна рука писнула, гадаючи одурити нас. Але ми свої кадри знаємо і цінуємо. Безсумнівно — це наклеп.

— Точно, — підтримав начальника цеху. — Ти не сумнівайся, Васильовичу. Знаємо ми тебе не один день і кривдити тебе не дозволимо. Хто, скажи на милість, повірить тому, що ти, оформляючи наряди, завищуєш декому розцінки? Я, скажімо, нізащо у це не повірю. Всі ми не повіримо!

СИНОВІ ЛІТА

Сидить Степан у дворі на лавочці, пальці загинає один за одним.

— Що це ти, Степане, лічиш? — запитав сусіда, проходячи мимо.

— Та лічу синові літа...

— А, розумію, хочеться вже невістки дочекатися!

— Та ні... Лічу, коли вже строк аліментів закінчиться.

НЕ ТУРБУЙТЕСЯ

Голова сільради повчав самогонника: — Ви ж знаєте, що самогонка — це отрута, це підриє здоров'я і скорочення життя.

— Звичайно, знаю... Та ви не турбуйтеся, товаришу голово, я її сама навіть не куштую, всю до грама продаю...

Повідомив О. МАЗУР.

місто Красилів
Хмельницької області.

ОТАК І КРУЧУСЬ!

Зустрілися два колишні друзяки, які довго не бачилися. Зайшли в чайну, випили добре, закусили. І аж тоді один питає:

— Ну, а як же ти поживаєш?

— Та кручусь... Начальство на роботі притисне — я додому, жінка припре — я на роботу. От так і кручусь...

— Про це і говорити не варто, — махнув рукою директор. — Тим більше, що до нарядів ви маєте другорядне відношення.

— Звичайно. Інколи мені доводиться їх підписувати. Але це буває дуже рідко, — розгублено пояснив Ступак.

— Ні, ні. Викиньте це з голови, Андрію Васильовичу, — по-дружньому поклав руку йому на плече голова завкому. — Ми у вас впевнені. Як і в тому, що ви не можете вести аморальне життя.

— Яке? — здригнувся Ступак.

— Аморальне, — повторив голова завкому. — Ну, маєть на увазі — по жіночій лінії...

— Неймовірно, — обличчя Ступака акрилося рожевими плямами.

— От і ми так вважаємо. Та й хто повірить, що ви, перебуваючи у відражденні у Забродівці, з якоюсь там продавщицею...

— Чого ти хвилюєшся, Васильовичу? Адже ми тебе чудово знаємо. Не було цього. Я ладен за тебе поручитися.

— От і чудово, — директор астав зі стільця, натякуючи тим самим, що все з'ясовано і нема про що більше говорити. — Всі вільні. — А ви, Андрію Васильовичу, на хвилинку залишіться.

Коли двері за головою завкому і начальником цеху зачинилися, він наблизився до Ступака і негослоно сказав:

— Що ж це ви, Андрію Васильовичу, мене не попередили?

— Про що? — не зрозумів Ступак.

— Відносно шиферу. Я б теж листів з двісті взяв.

— Як ви можете? Ви вважаєте...

— Ну, ну, ну... Адже ж я так, по-дружньому. Ступак вибіг з директорського кабінету. В кімнаті.

— Андрію Васильовичу, — у коридорі на нього чекав голова завкому. — У мене до вас особисте прохання. Але ви самі розумієте... Тет-а-тет.

— Що? — важко дихаючи, запитав Ступак.

— У вашому цеху працює мій племінник. Я відносно розцінок. Якщо ви іншим, то, може, і йому...

— Та хто вам дав право... — ледь вичавив з себе Ступак і рішуче пішов до виходу.

Лише по дорозі до цеху він трохи заспокоївся.

— Бачиш, які ще люди бувають, Васильовичу, — підійшов до нього начальник цеху. — Добре, що ми тебе давно знаємо і кривдити не дозволимо. А інші могли б цю анонімку прийняти за чисту монету. Ти не переживай. Юринда все це. Слухай, Васильовичу, а продавщиця хоч нічого була?

Ігор ЛАГОЗА.

ДЕ КРАЩЕ?

— Скажіть, батюшко, де краще: в раю чи в пеклі? — запитав селянин.

— Звичайно, у раю! — відповів батюшка.

— Як же краще, коли там горілки не дають.

— А в пеклі, ти думаєш, дадуть? — питає піп.

— Хе, в пеклі можна ж приловчитися із смоли самогонку гнати!

Повідомив Л. ШЕПЕЛЬ.

село Тубільці
Черкаського району
Черкаської області.

ТЕЖ ВИХІД

При розлученні і поділі майна суд присудив чоловікові сплачувати колишній дружині певну суму протягом трьох років. Сплачував чоловік два роки і вісім місяців, а потім сталося так, що не було з чого платити. Прийшов він до суду та й просить:

— Товаришу суддя, то, може, я поживу з нею оцих чотири місяці?..

Повідомив В. БУЯНОВСЬКИЙ.

с. Говори
Вінківського району
Хмельницької області.

НЕ НА ТУ БАБУСЮ НАСКОЧИВ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ой, котику-братику, проклинаю той день, коли Червона Шапочка показала мені дорогу до своєї бабусі.

БАЙКИ В ПРОЗІ

ВОРОНА
І РЯБКО

— Що в тебе за звичка: вночі спиш, а цілісний день надриваєшся, гавкаєш! — картала Ворона Рябка. — Невже надбавки до зарплати добиваєшся?

— Справа не в зарплаті! — обізвався на ті слова Рябка.

— А в чому ж?

— Як тобі відомо, сторожую я замороженний об'єкт. От і хочу таким чином звернути на нього увагу керівників тресту.

— Тю, дурний! Сидів би тут до пенсії й не рипався. Бо й мені доведеться з насадженим місцем попрощатися, — невдоволено закаркала Ворона.

— Я не твоєї вдачі, сусідко! А що ж до місця, то таких об'єктів у нашій окрузі немало є. Знайдеш, як схочеш!

ЗОЗУЛЯ

Прийшла Зозуля до Орла посаду просити.

— Що ж ти вмієш робити? — спитав у неї Орел.

— Кувати, — із здаваною скромністю відповіла Зозуля.

— Кування нам без надобності. Чи не маєш ще до чогось хисту?

— Люблю дітей, — не заїкнувшись, мовила Зозуля. — Жити без них не можу.

— От і гаразд! Іди в дитячий садок...

В. СОПРОНЮК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Одержують деякі молоді люди диплом про закінчення вищого або середнього спеціального учбового закладу і... ховають його у шухляду. І, замість їхати за призначенням, знаходять собі «тепленьке» місце. Часом не без допомоги впливових близьких та знайомих. І от, скажімо, дипломований зоотехнік відробляє витрачені на нього державою гроші десь у оркестрі ресторану або ж у якомусь іншому закладі, дуже далекому від його фаху. Про отаких «спеціалістів» і розповідалося у фейлетоні «Дорогі попки» (№ 22 журналу за минулий рік).

Секретар Чернівецького обкому Компартії України тов. Дикусаров повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце. Виступ Перця обговорено на зборах робітників,

інженерно-технічних працівників та службовців управління механізації тресту «Чернівецьсьільбуд», на засіданнях парткому об'єднання «Промтовари», партбюро об'єднання громадського харчування Першотравневого району, міського об'єднання ресторанів і кафе.

Чернівецький міськом партії вказав керівникам названих підприємств і організацій на необхідність поліпшення роботи по добору, розстановці та вихованню кадрів.

Начальника відділу праці і зарплати тресту «Чернівецьсьільбуд» Кириченка В. І. та кастеляншу кафе «Затишок» Позднякову Л. А. звільнено. А іншим особам, що працюють не за спеціальністю, запропоновано трудовлаштуватися відповідно до одержаного в учбових закладах фаху.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сторінка
для дітей

Казка

Була неділя. Добре поспідавши та гарно одягнувшись, заєць вийшов погуляти по лісу.

Після нічної грози сонечко світило тепло і ясно.

Іде заєць поважно, не поспішає, кругом роздивляється.

Аж раптом чує: «Хор-хор!.. «Хор-хор!..»

— Хто тут? — запитав заєць.

— Це я, їжак, — почулося від дуба, що ріс праворуч.

Зайчик підійшов до дуба і нікого не побачив.

— Де ти?

— Тут, — почулося десь знизу.

Придивився зайчик — бачить, аж униз, в норі, їжачок порпається, щось тягне, важко сопе і хоркає.

— Як добре, зайчику, що ти надійшов. Допоможи мені, будь ласка. Горе в мене. Вночі залила вода мою нірку. Ледве сам врятувався. А всі мої запаси, що зібрав улітку, там залишилися. Сьогодні трохи підсохло, то хочу добро своє дістати звідти і перенести в нову хату. Самому важко, а вдвох ми швидко впорамось. Я тобі буду з нірки подавати, а ти складатимеш.

Заирнув заєць в нірку, а там мокро, сиро, їжак весь в болоті. Подивився він

на свої нові штанці, чистенькі лапки і каже:

— Сам справишся, не буду я тут лапи бруднити.

Та й пішов собі геть.

А від дуба знову почулося: «Хор-хор!.. Хор-хор!..». Їжачок старався справитися сам зі своїм клопотом.

А заєць голову задер, живіт випнув, гордо так іде, під ноги не дивиться.

Не побачив і ями. Так і гепнув униз. Яма ніби й не дуже глибока, а вибратися самому ніяк не можна. Скавав, скавав, геть із сил вибився. Почав кликати на допомогу.

Бачить — їжачок заглядає. Почув, видно. Прийшов на крик.

Просить заєць: «Подай мені лапку, я не можу сам вибратися».

— Мої лапки брудні, я ними своє добро з болота витягав. Ти свої чисті лапи об мої вимажеш.

Сказав так, повернувся й пішов. Тільки почув заєць, як затихають його кроки.

Довго ще просидів заєць у ямі. Не один раз подумав про те, як не допоміг їжачку у важку хвилину. Аж поки якось усе-таки не приловчився та не вискочив з ями. Вискочив — і тут же побіг їжачка шукати. Вибачитися.

Микола ЧОРНИЙ.

СКОРОМОВКА

На одного злого вовка
Полювала скоромовка,
Скоро вовка скоромовка,
Наче ловка мишоловка,
Упіймала — й на віршовку.
Хай не бігає без толку,
А сидить, гризе морковку,
Вчить напам'ять скоромовку.

Людмила ОВДІЄНКО.

ЧЕКАННЯ...

Прийшла до
фотографа
Кицька маленька
Та й до апарата
Підсіла близенько.
Цікавість її
Розгадати неважко:
Казав же фотограф,
Що вилетить пташка...

Семен ПИВОВАРОВ.

ЗВІДКИ ВІТЕР!

Вчив свого онука дід,
Як знайти швиденько схід;
Захід, південь, північ де —
Мов по маслу, діло йде!
Дід, нарешті, лоба витер:
— Ну ж бо, звідки нині вітер?
Внук у відповідь: — Дива!
Як це звідки? З-за хліва!

Любов ГНІДЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Художньо-оформлювальні роботи завжди влітали в копійку. Фінансова служба царя Соломона була на межі інфарктного стану, коли дізналась, у що вилилося оздоблення палацу його величності. Тамешні шабашники взяли з монарха чималий гонорар — двадцять міст і поселень у землі Галілейській разом із нерухомістю, громадянами і їхніми присадибами.

У наші дні за аналогічні діяння населеними пунктами вже не розраховуються. Нинішні дизайнери беруть грошіма. А от щодо реагування нинішньої фінансової служби на сучасні гонорари за художньо-оформлювальні роботи, то воно лишилось таким же, як і в біблійські часи, — бухгалтери переважно хапаються за серце. Щоправда, не всі.

Централізована бухгалтерія Львівського міського відділу народної освіти (при відсутності необхідного фонду заробітної плати для позаштатних працівників) нарахувала 16.200 карбованців зарплати приватним особам В. П. Свежинському, Ю. А. Родзевичу та Б. Б. Булгакову за виконання художньо-оформлювальних робіт в актовому залі школи-інтернату № 2. Договір про це уклав її директор В. М. Гомов, а затвердив міськво.

Дизайнери працювали з піднесенням, про що говорить строк виконання замовлення: два місяці і десять днів (у царя Соломона — відповідно тринадцять років). Але не в тім справа. Коли попросили представників художньої ради Львівського відділення Спілки художників УРСР оцінити доробок вільнонайманих митців, виявилось, що освітяни зробили багатотисячну переплату. Але справа навіть не в тім. Для цікавих повідомимо, що у Львові є два комбінати — художньо-оформлювальний і художньо-виробничий, — перед якими якраз і стоїть завдання виконувати роботи, про котрі тут йдеться. До речі, Родзевич і Булгаков були на той час штатними працівниками одного з них і в табелях виходу на роботу мали справні вісімки.

З яких же все-таки фондів освітяни оплачують свою по-справжньому царську прихильність до дорожочіних інтер'єрів? Адже вони не мають ні земель галілейських, ні просто спеціальних асигнувань. Все це так, але існують, наприклад, виді-

ЕФЕКТИ ДИЗАЙНЕРІВ

лені з міського бюджету кошти на оздоровлення дітей. Вони-то, як встановили ревізори, і перекочували в кишені «вільних художників». А дітям було рекомендовано налягти на співи. Як там? «Якщо хочеш бути здоровим...» От-от, особисте загартування — це прекрасний вихід із становища, якщо хочеш мати живописні стіни.

Потяг до монументалізму при оформленні службових кабінетів, залів для засідань і закарпелків для відпочинку останнім часом став просто невідпорним. Зрозуміло, ніхто не проти того, щоб місця нашої роботи і дозвілля були прикрашені творами мистецтва. Але, по-перше, мистецтва, а по-друге, в рамках фінансової законності. Часом же яка-небудь табличка «вхід» нагадує пишністю відзнаки Юлія Цезаря після триумфального походу в Галлію. Тут і мідь, і чеканка, і вензелі. А за який рахунок її купували?

Виконком Луківської сільської Ради Самбірського району на кошти, виділені для придбання інвентаря у місцевий Будинок культури, виготовив стенди для свого приміщення. Робилося це теж з античним розмахом і коштувало майже три тисячі карбованців. Їх поділила між собою бригада з семи волонтерів. Їм же, оформленим позаштатними працівниками, за оздоблення кімнати урочистих подій виплачено ще понад чотири тисячі карбованців. А на це пішли кошти, виділені з районного бюджету для капітального ремонту приміщення сільвиконкому.

Представники сільської влади, як і львівські освітяни, чомусь не наважилися звернутися до фахівців із державної організації — Самбірської майстерні виробничого художньо-оформлювального комбінату, які на той час не були заван-

тажені роботою. Щоправда, кошторисно-фінансові розрахунки, згідно з якими проведено виплату за художні роботи, не позбавлені офіційної суворості. Вони зроблені на бланках Львівського художньо-виробничого комбінату Худфонду УРСР, підписаних самим головним художником О. В. Дашенком. На превеликий подив, згаданий живописець взагалі не працював у цьому комбінаті, а в той час скромно трудився в котромусь із львівських гастрономторгів.

Ця прикра неув'язка дістала в Луках своєрідну назву — «ефект дизайнерів». Додамо, з свого боку, що був ще й інший ефект, а саме: виконавцям робіт, як твердять спеціалісти, місцеві меценати переплатили більше двох тисяч карбованців!

Ще цікавіший ефект залишили після себе у бухгалтеріях Хлопчицької і Купнівської сільських Рад оформлювачі з Самбірського міжколгоспного комбінату комунального господарства. У преїскуранті, яким користувалися комунальники для визначення вартості роботи, вказано, що він є додатком № 2 до рішення облвиконкому від 19 липня 1968 року. Назви друкарні, номери замовлення та інших вихідних даних на преїскуранті чомусь не було. Відповідальною за випуск вказана А. Афоніна — начальник відділу цін облпобутуправління. Звірною примірника згаданого преїскуранта з оригіналом встановлено деякі розходження. Так, ціна на написання цитат фактично затверджена за квадратний метр. Самбірчани ж при розрахунках брали за одиницю виміру квадратний дециметр, залишаючи вартість незмінною. Заробіток відразу зростає у сто разів!

На початку цього дослідження зазначено, що художньо-оформлювальні роботи завжди влітали в копійку. Вибачте, але це сказано несерйозно. Мова йде, як ми помітили, про тисячі і тисячі, наскубані любителями помпезності з різних кишеней великого державного піджака. Це не ті десятки, що свого часу кидалися в дубові бочівки, у яких росли кабінетні пальми — атрибути марнотратників минулих часів. Нині розмах — монарший.

В. ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

МІНІАТЮРИ

ЗНАЙШОВ РОДИЧІВ

— Купив я взимку дачу, як на зло.
А влітку... Уяви собі, Євмене,
І думки навіть досі не було,
Що стільки в місті родичів у мене.

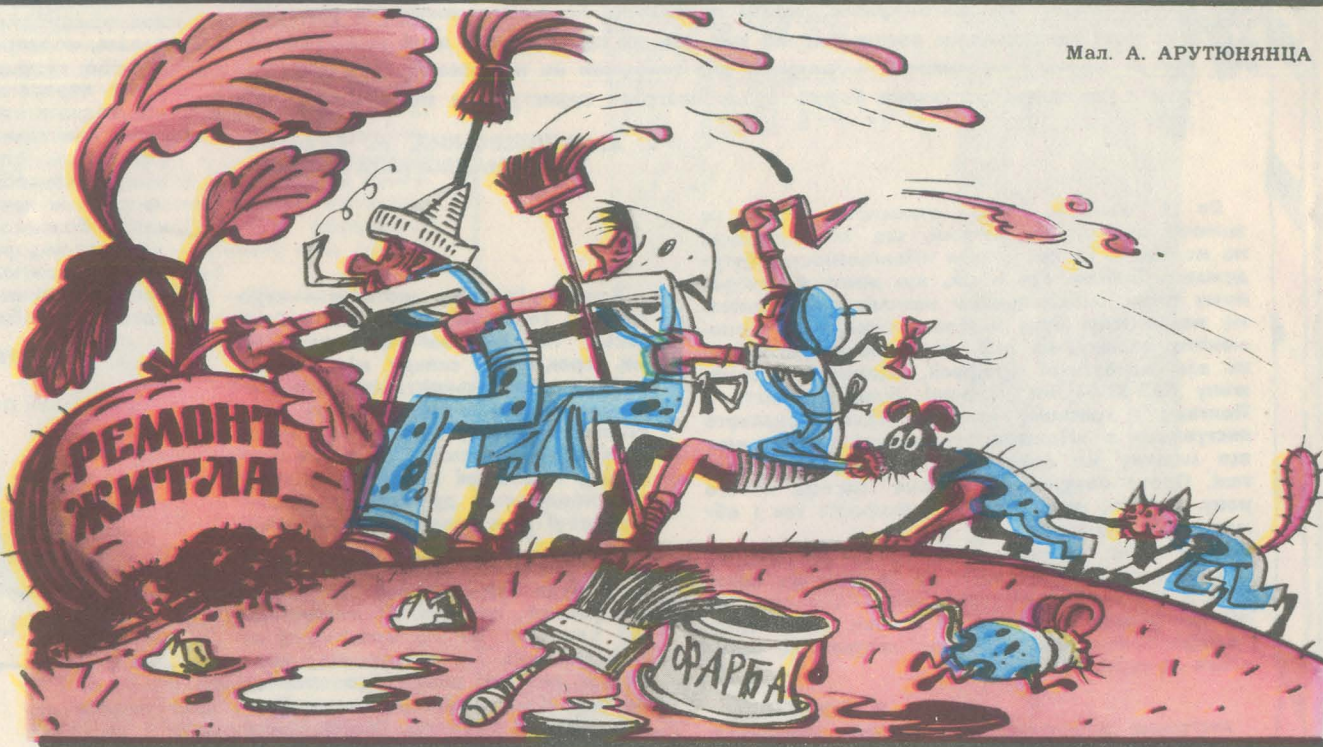
СПРАВЕДЛИВИЙ ГНІВ

Розсердилася льоха і ріє землю
рилом:
Улюблену калюжу вже зайнято
Гаврилом.

СКРІПКА

— Якби не я, що б з доповіддю
сталось?
У ній нічого б купи не трималось.
Марко МЕЛАМЕД.

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

КОНТЕКСТИ

● Виправився: кинув пити, кинув курити, кинув дружину.

● Об'ява: «Шукаю вільний п'єдестал».

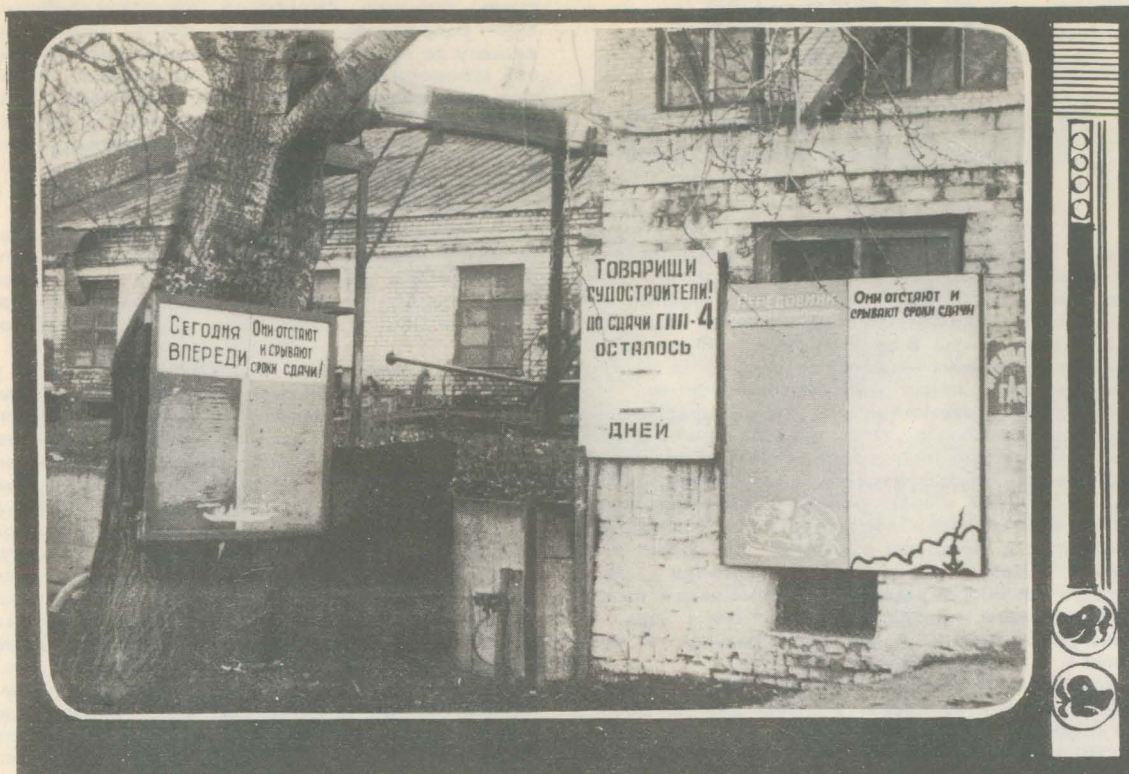
● Духовий оркестр вилетів у трубу.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Справи в Ірпінському ремонтно-будівельному управлінні № 1 були, прямо скажемо, не блискучі. План горів. Премією і не пахло. А її так хотілося одержати. Що ж робити! Саме про це була розмова у виконробів РБУ-1 Пономаренка, Коноха, Москаленка і Заболотного, коли вони зібрались разом. Поговорили і вирішили: план виконати. І виконали. Навіть із перевершенням. За що, звичайно, і премія повинна бути. Тільки план отой виконали на папері, зробивши чималі приписки. Про таке оперативне окузання писалося у листі, що надійшов до редакції.

На прохання Перця Київська обласна прокуратура розглянула заяву і повідомила, що за вказаними фактами було порушено кримінальну справу, яку розглянув народний суд міста Ірпіня. Вироком суду виконробів Пономаренка, Коноха, Москаленка та Заболотного за зловживання службовим становищем, фальсифікацію документів та халатність засуджено до одного року виправних робіт з утриманням 10—20 процентів зарплати. З винуватців також стягнуто 5657 крб. незаконно одержаних премій.

Добридень, шановні телеглядачі! Тема нашої сьогоднішньої передачі: «Зростання трудової віддачі завдяки наочній агітації та оперативній інформації». Передачу підготувати та вам люб'язно її показати допомогли нам адміністрація, партійна та профспілкова організації Запорізького судноремонтного і суднобудівного заводу. Це завдяки їхнім старанням та невтомним піклуванням висять тут щити чудові — здорові та загадкові. Вельми вони на себе увагу звертають й на трудовий ентузіазм, безперечно, впливають. Бо кожен може до них підійти і своє прізвище сюди занести, в яку графу йому заманеться. І хай тільки хто придереться!

До справи цієї керівництво заводу залучає, як бачите, й живу природу. Залишається тільки питання — яку то користь для змагання дає оцей щит безмовний, суцільних загадок повний, не вчора, й не позавчора прибитий до осокора міцними цвяхами здоровими — не менш як дециметровими? А може, то осокору дає він якусь підпору?.. Спитати б у нього самого, так він же не скаже нічого. Попросимо ж інформації в самій адміністрації!

А з тим вам усім — до побачення! До нового телебачення!

Друже Перче!

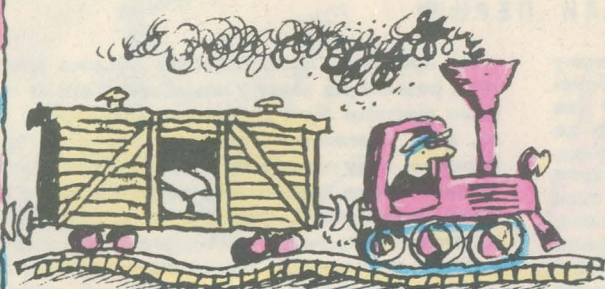
Уяви, що з тебе раптом почали брати плату за те, що в твоїй кімнаті стоїть, скажімо, фікус. Смішно! А от нам, мешканцям села Товща Дзержинського району на Житомирщині, зовсім не смішно. Бо маємо аналогічну ситуацію з телефонними апаратами, які вже рік як прикрашають наші хати. Іншого слова і не вживеш — жодного дня телефони не працювали. Зате районні зв'язківці регулярно беруть з нас плату за користування тими мовчунами.

А. ЯНИШЕВСЬКИЙ, М. ГАЛИГІН,
Л. НАДВОРНЮК та інші.

Як ти вважаєш, можна навчитися читати, не знаючи азбуки? Упевнений, що ти відповіси: не можна. А от працівники «Полтавапостачзбуту» думають інакше. Річ у тім, що нашому, створеному торік, міжшкільному навчально-виробничому комбінатові було виділено наряди на різноманітну техніку, на якій учні повинні освоювати ази майбутньої професії. Зокрема, автомашину ГАЗ-52-04 ми повинні були одержати з Полтави у третьому кварталі. Після тривалого листування з «Полтавапостачзбуту» повідомили, що машину ми одержимо в четвертому кварталі. Проте минуло вже кілька місяців нового року, а шість груп майбутніх шоферів так і обмежуються теорією.

Тому в нас і виникло прохання до полтавських поставальників: якщо вони не збираються виконувати свою обіцянку, то, може, порадять, як навчитися читати, не знаючи азбуки, себто стати кваліфікованим водієм, жодної хвилини не посидівши за кермом!

В. КОЛІСНИК,
заступник директора міжшкільного навчально-виробничого комбінату по господарській частині.
Село Струча
Новоушицького району
Хмельницької області.

Хочеш дізнатися, що таке — чудо техніки! Тоді приїзди до нас у Генічеськ. Ти зможеш побачити, як ми, працівники складу мінеральних добрив Генічеської райсільгоспхімії, навчилися використовувати сільськогосподарську техніку, а конкретніше — трактори. Ми тягаємо ними... залізничні вагони. А як трактор ламається, дружно підставляємо плечі й штовхаємо вагон самотужки.

Спонукали нас додуматися до такого чуда будівельники СПМК, або спеціальної пересувної механізованої колони № 563 тресту «Генічеськськільбуд», котрі мусили прокласти під'їзні шляхи до нашого складу від станції Партизани Придніпровської залізниці. Замість цього вони, без плану і профілю, поклали просто на землю рейки зі шпалами — і готово. А залізниця такого шляху прийняти, ясна річ, не може. Отож і надриваємо ми пупа, штовхаючи важелі вагонів з добривами, і розвантажуюмо їх просто в грязюку, щоб запобігти штрафам за понаднормовий простій вагонів... А що ж керівництво будівельного тресту! А нічого!

ПОРОХОВИЙ, ЦИБА, ФРОЛОВ,
ЖИЛЕНКО, МИХАХОЗ —вантажники.
Херсонська область.

Прочитали ми у № 6 журналу за цей рік про те, що в селі Віножі на Вінниччині ніяк не збудують нового фельдшерсько-акушерського пункту, а старий знаходиться у такій аварійній, обдертій хаті, що до нього заходити страшно.

Так ото хочемо сказати тобі, Перче: нічого страшного тут не бачимо. А от спробували б віножці зайти до нашої новозбудованої дільничної лікарні, яку Іршавська ПМК-22 здала до ладу в минулому році! До неї вже здалеку наближати-ся страшно: огорожа й ворота виконані в похмурому стилі «тяп-ляп», територія неупорядкована, а всередині... Усередині — холод собачий, бо система опалення не працює, а вікна-двері перекошені і перехняблені. Стеля протікає, підлога така, що на ній не те що хворим, а й тренуваним циркачам-еквілібристам важко утриматися. Електропроводка держиться, як то кажуть, на чесному слові. На чьому, спитаєш! Та на слові ж начальника тієї ПМК т. Маргіти, який клявся-божился перед членами приймальної комісії, що недоробки всі ці усуне.

Та не кожному чесному слову, мабуть, вірити треба. Особливо коли воно виходить з уст запеклого бракороба.

ЖИТЕЛІ СІЛ ПРИБОРЖАВСЬКОГО І
ЛУКОВОГО.

Іршавський район на Закарпатті.

У кожному твоєму номері ми читаємо, як ти даєш перцю бракоробам, оказамлювачам, безгосподарникам і т. д. А ми просимо, щоб ти підсилав... солі керівництву Солотвинського солерудника «Укрсільпрому». Але тільки тієї солі, яка надходить у торговельну мережу з цього солерудника (сорт II. ГОСТ-13830-68). Можливо, тоді керівництво пояснить нам, для чого її можна використовувати. Бо солити страви нею ніхто не наважується. Там стільки різних домішок, що дехто сприймає її не як сіль, а як бозна-що.

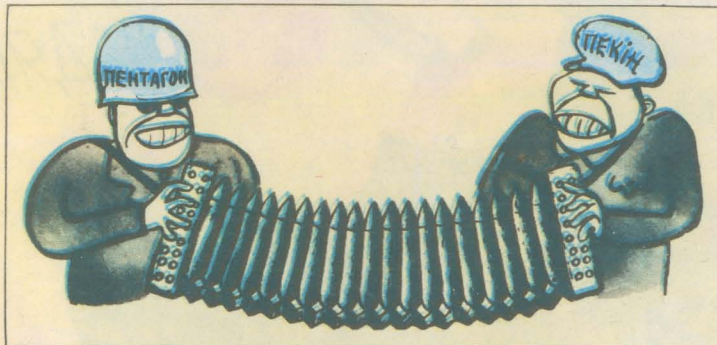
М. БОРОДАТИЙ,
голова побутової комісії заводського комітету Рокитнянського цукрозаводу.
Київська область.

ІНОЗЕМНА САТИРА

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «СТІРШЕЛ» — Софія.

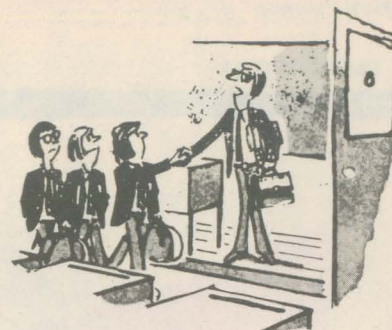

Ноша, котра з кожним роком стає все важчою і важчою.

Отсканировал reduktorer для rutracker.org

Дует.

— Ну от ми й закінчили коледж. Усього вам доброго, хлопці! Зустрінемося на біржі праці.

Без слів.

Без слів.

Два кінці американської дипломатії.

— Треба добре розібратися, які в нього мислі!

★ Про те, що керівники села Бутини (Львівська обл.) та місцевого колгоспу не хотіли помічати того, що місток через їхню річку Білу в аварійному стані, писалося у листі, надрукованому у № 21 «Перця» за минулий рік.

Голова виконкому Сокальської райради С. М. Комнатний повідомив редакцію, що згаданий місток, вже відремонтовано, а крім того, нинішнього року буде побудовано новий місток для пішоходів.

★ Раніше у лісовому масиві «Циганська дача», що біля селища Вапнярки, мешканці любили відпочивати, а тепер туди ніхто й не потікається, бо цей масив перетворено на звалище, куди вивозять сміття, виробничі відходи і різний

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

непотріб. Про це розповідалося у замітці «Кінець «Циганської дачі» (№ 22 журналу за 1980 рік).

Після виступу Перця начальник Вінницького обласного управління лісового господарства і лісозаготівель П. Т. Твердохліб повідомив, що нині сміття з лісу вивезено. Селищна Рада народних депутатів заборонила підприємствам, організаціям та жителям вивозити сміття до лісу. З метою створення умов для відпочинку трудящих протягом 1981 року планується побудувати у цьому лісовому масиві стоянку для автомашин, встановити лави, обладнати місця для розведення вогню тощо. Для поліпшення стану лісонасаджень тут будуть проведені санітарні рубки лісу.

★ Жителі вулиці Лінійної (місто Боярка) поскаржилися Перцеві на те, що їм нерегулярно доставляють пошту.

Заступник начальника Київського обласного управління зв'язку І. П. Семененко повідомив редакцію, що таке становище дійсно мало місце, бо штат листонош був не укомплектований. Нині становище виправлено, і пошта доставляється регулярно.

★ Вечорами на вулицях Сніжній та Карпатській у місті Івано-Франківську панує темрява, бо лампочки на ліхтарях давно вже поперегоріли, а про заміну їх ніхто не дбає. Такого листа надіслали редакції мешканці цих вулиць.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Івано-Франківської міськради О. М. Бехтєв повідомив, що усі зіпсовані електролампочки замінені, і вулиці тепер освітлюються.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 8 (1098).
(на українському мові).
Видавецьство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 03. 81. Підписано до друку 01. 04. 81. БФ 12299. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 01383.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Адміністрація Рейгана знову порушила питання про розміщення нейтронної зброї в центральній Європі. Коли Картер намагався нав'язати народам Європи цю диявольську бомбу, в багатьох європейських країнах піднялася буря народного гніву. Картеру довелося відступити. Відродження цих планів має бути зустрінуто ще більшим народним рухом, і Рейгана, як і його попередників, треба примусити відступити.

З виступу на XXVI з'їзді КПРС Голови Правління Шведської робітничої партії товариша Рольфа Хагеля.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

СТАРУ ПОГУДКУ ТА НА НОВУ ДУДКУ